

Forfatter: Bang, Herman Joachim

Titel: BREV TIL: Nansen, Peter FRA: Bang, Herman Joachim (1883-12-09)

Citation: Bang, Herman Joachim: "BREV TIL: Nansen, Peter FRA: Bang, Herman Joachim (1883-12-09)", i *Herman Bangs Vandreaar - fortalt i breve til Peter Nansen*, Henrik Koppels Forlag, s. 54. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002301769-000-shoot-L0023017690000002.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Herman Bangs Vandreaar - fortalt i breve til Peter Nansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

[København] Søndag [9/12 1883].

Tak, min Ven, for dit Brev. Maaske træffer dette Svar dig ikke, men jeg skriver det for at være sanddru. Thi »Fædra«s Sukces — c'est si drôle. De første Dages Stemning var for en Sukces — nu er alt »glaceret«. Det hele har — og jeg tager ikke Feil — gestaltet sig til »Haabløse« om igen. Kort skal du altsaa høre disse Dages Historie. Onsdag Middag arriverer fra V. M. ¹ en Anmeldelse, af hvilken jeg skal citere dig Begyndelsen: »Altfor mange Gentagelser, altfor stor Ordrigdom, en Del ganske døde Pletter. Alt i alt dog ret underholdende. Fra en Riddersal fyldt med Ligstank og gammel Lystenhed føres man gennem plat Drukkenskab og religiøse Krømper forbi romanagtig sværmerisk Kærlighed, akkompagneret af Zigeunermusik, til en haabløs Lidenskab, der hulker og hulker sig frem, indtil den raller ud s. 55 i ækel Drukkenskab og hviner sig træt i Morfinist-Forjottelse! Plaudite cives — ikke sandt? her er nok at klappe af« ... Hvor det er dumt, jeg græder, men det er presset ud af mig i disse Dages Sorg. Jeg mødte Henriques ¹ Saa siger han: »Det er en daarlig Bog Deres. De er ikke noget Menneske. De vil aldrig kunne skrive en god Bog.« For første og siste Gang tabte jeg Taalmodigheden. Jeg svarede ham lidt bittert. Det var dumt. Ellers er Stillingen denne: alle Høireaviserne vil betragte Bogen som en Skandale og tie; Venstre vil beklage den, og: »Morgenbladet« skal anonymt rose den og saaledes kalde G. B. ² frem for i en Artikel »Gevæxter i Literaturen« at bryde Staven over min Formastelighed. Det er J. P. ³, som har dikteret V. M. hans ædle Artikel — V. M., som har gennemrettet Bogen.

Enfin — naar du kommer hjem, vil du træffe mig som sædvanlig. Du ved, hvilken Afsky jeg har for Rollefaget »miskendt Geni« — jeg tier derfor. Men det er dog en ny Isnat over min Sjæl. Og havde jeg ikke Overbevisningen om, s. 56 at dog et og andet (»Morfinhistorien, som De har taget fra Pontoppidan«, sagde Axel H.) var godt, vilde det være mig endnu tungere. Taushed og Angreb besvarer jeg ved paa Søndag at tale i Kasino om Instruktion (lille Sal, Matinée) og ved af al Magt at tage fat paa at dramatisere. Ellers ved jeg intet nyt. »Arvesynd« er hos Bogbinderen. Nu kommer Esmann og forstyrrer.

Adieu

Din Herman.